

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 623.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181808576/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Bringetøj hinsides Hushjørnet, sprang Anna iet og fjedrende ud af Lugen og svandt paa bitte Knapsko bag Bindingsværksgavlen.

Høndkjørslen var længst forbi. Midnatsmaanen svæved i en gulgrøn Glorie af faldende Dug. Knarregjæssene trak ensomt — som et Tog af natlige Aander — mellem de røindkrindsede Vejler. En Duft af Hø i Stak og fjern dugget Strand drev ind ad Herregaardens Smuger og Gaardsled.

Per fandt ingen Fred i Karlekamrets raa Tomandsbaase. Han gik bagom den hvide Kjørelade for at tænke over den Lykke, at han i Dag havde ejet Anna.

Saa elsked hun dog kun ham og tænkte kun paa ham. Hvad Folk dog var for noget simpelt Pak! Han skulde herefter slaa enhver til Jorden, der voved at gjentage de Løgnhistorier, som en Tid lang havde foruroliget ham saa usigeligt.

Var der vel nogen Kvinde her paa Egnen, der kunde lignede ved Anna i Skjæmhed? Mon selv en Herregaardsfrøken kunde være tækkeligere i Lader og Manerer end hun? Og saa den Varme og Inderlighed der var i hende, den Beruseise ved at slege hendes Arm! og hendes Læber, der dufted som et nylig plukket Æble. Og saa den be-daarende Maade hvorpaa hun spidsede dem, før hun gav en sit Kys! Saadan . . .

Per lod uvilkaarligt sine Læber gjøre Annas Kunsten efter, mens hans Blod hededes mere og mere i hint Hø-Æventyrs duftsøde Drøm.

Saadan gik han en Tid frem og tilbage som et Bytte for sin Lidenskab, da han med eet rendte i Staa og lytted. Kom der ikke nogen gaaende ud af Gaardsledet? Forvalteren! Var den Snøbel endnu tilfås? Kanske var han da atter paa Malkepige-Jagt. Det kunde være rart nok at se, hvad han gik og lusked efter.

Per gled om bag en gammel Elm foran Smedien. Forvalteren blev staaende og glane ved Hjørnet af Østerhuset. Han saa ud til at være en Mand paa en 25—30 Aar; han gik i en kort Jakke med Spændelamp; hans blanke Støvlekraver glimted i Maaneskinnet. Skjønt han var en stor Laps, der altid gik og trilled sit gjenstridige Overskjæg mellem Pege- og Tommelfinger, havde Per dog